

Renee is normaal

Nania duwde de grasmaaier door het hoge gras. Renee was in haar tuin bezig en Nania wilde graag helpen. Het gras was in de herfst wel kort gemaaid, maar daarna was het toch blijven groeien.

- Misschien, zei Renee, moet ik het eerst korter knippen. Zo kom je er niet doorheen.
- Welnee, zei Nania, die rode wangen had van inspanning en een loopneus van de kou. Ze snifte een keer en vervolgde: Ik denk dat het gras een beetje nat is.
- De zon staat er al de hele dag op, zei Renee.
- Ja, zei Nania, een winterzonnetje. Wel lekker, hoor.

Renee zag het nog even aan en ging toen verder met het verwijderen van onkruid. Al het groen was blijven groeien.

- Het is wel gezellig zo, zei Renee. Meestal werk ik alleen in de tuin.
- Helpt Lynn nooit? vroeg Nania.
- Lynn? Nee, die vindt werken in de tuin onnozel.

Nania keerde de grasmaaier en duwde ijverig verder.

- Dat is toch niet onnozel? Het is gewoon leuk.
- Lynn vind het nogal gauw onnozel, als ze er zelf niets aan vindt.
- Hoe is het nu met haar?
- Dat weet ik niet, zei Renee. Jij zei laatst toch dat ze al een stuk beter was?
- Ja... Ze zal wel weer op de been zijn.
- Denk het ook, zei Renee. Ga je dadelijk mee?
- Waar naar toe?
- Naar het tuincentrum. Ik heb bloembollen nodig.

Nania bleef even staan. Ze hijgde.

- Kan dat dan, bollen planten in december?
- Nog net, zei Renee. Daarom wil ik het vandaag doen. Zet die maaier maar langs de kant. Ik ga toch eerst het gras korter knippen.
- Waar doe je dat mee?
- Met een heggenschaar, denk ik.
- Maar, zei Nania, dat is heel veel werk!
- Ja, maar zo kun je het gras niet maaien. Heb je trouwens tijd om mee te gaan? Daarstraks zei je, dat je vandaag nog op pad moet.
- Je bedoelt naar Lynn? Ik denk dat die mij niet meer nodig heeft. Misschien is ze niet eens thuis. Als ik het niet vergeet, bel ik haar vanavond wel.
- Lynn heeft niemand nodig, zei Renee. Kom, we gaan.

In het tuincentrum, dat op overdadige wijze de Kerst aankondigde, keek Nania haar ogen uit.

- Ik ben hier nog nooit geweest, zei ze. Wat hebben ze hier veel.
- Het is inderdaad een grote zaak, zei Renee. Zet jij een kerstboom?
- Alleen bij mijn moeder thuis. Niet dat mijn broertje en ik er behoefte aan hebben, maar zij beweert dat het nodig is voor de sfeer.
- Ik dacht dat je moeder zich zorgen maakte om het milieu. Mag je dan wel een kerstboom omhakken?
- Ze heeft al jaren dezelfde, eentje van recyclebaar plastic, met versieringen van hout en papier.
- Echte kaarsjes?
- Gewoon, gekleurde lichtjes.
- Dat kost toch stroom?
- Dat zal wel, zei Nania. Och, kijk eens!

Een geautomatiseerde Kerstman krom langs een ladder naar het dak van een plastic huisje. Eenmaal boven aangekomen riep hij uitbundig: Yoho!

Nania keek gefascineerd toe. Ze hoopte dat hij op het dak zou klimmen, maar de Kerstman daalde schoksgewijs af, waarna hij geduldig de klimtocht herhaalde.

- Dat doet me denken aan mijn carrière, zei Renee. Eindelijk op de bovenste verdieping en dan weer naar beneden.
 - Gaat het niet goed met je carrière? vroeg Nania.
 - Het gaat prima, zei Renee. Ik wil namelijk geen carrière. Althans, dat dacht ik. Inmiddels vraag ik me af of ik dat werkelijk niet wil.
 - Je wilt toch graag veel thuis zijn?
 - Ik ben veel thuis, maar ik moet je zeggen, de laatste tijd vind ik er niet veel meer aan. Het is misschien de winter. 's Zomers is het wel leuk.
 - Wat doe je dan in de winter?
 - Nou, met Lynn op pad gaan, meestal. En ouwehoeren. We hadden vaak de meest waanzinnige gesprekken.
 - Nu niet meer?
 - Ze was toch ziek? Bovendien zat ik nog met de verhuizing van mijn moeder. Ze belt me ook niet, terwijl ze al beter moet zijn.
 - Je zei het net nog, zei Nania. Lynn heeft niemand nodig.
- Renee keek naar de Kerstman, die aan zijn zoveelste klimtocht begon.
- Ik kan het me wel voorstellen, vervolgde Nania, van die rare gesprekken. Ze is best lief, maar ook een beetje eng.
 - O ja? zei Renee. Ik dacht dat je daar overheen was.
 - Misschien is eng niet het goede woord. Ze is anders, vind ik.
 - Excentriek, bedoel je?
 - Ja, zei Nania, of gewoon een beetje maf.
- Renee wees naar een display bij de kassa.
- Volgens mij zie ik ze daar hangen.
 - De bloembollen? Kunnen we niet eerst nog een beetje rondkijken? Ik heb nu een flat, maar ik wil ooit een huis met een tuintje. Dan kan ik alvast ideeën opdoen.
 - Vind je tuinieren echt leuk?
 - Ja, zei Nania, dat vind ik echt leuk. En een beetje kletsen met jou, natuurlijk. Jij ook met mij?
 - Ik vind het wel aardig, zei Renee, om niet steeds bedacht te hoeven zijn op een cynische opmerking.
 - Bedoel je van Lynn?
 - Ja.
 - Maar je had waanzinnige gesprekken, zei je daarnet.
- Renee zuchtte.
- Ik weet het, zei ze. Of ik weet het niet meer. Bij Lynn kom je er niet eens achter, wat ze nou wel en wat ze niet meent.
 - Als ik wat meer geleerd had, zei Nania, zou ik best om haar kunnen lachen. Soms kan ik ze niet meer volgen. Ik denk dat ze best grappig is.
 - Valt wel mee, zei Renee. Oorspronkelijk, dat is ze in ieder geval.
 - Is dat hetzelfde als een beetje maf?
 - Ja, glimlachte Renee, zo kun je het ook noemen. Waarschijnlijk ben ik ook een beetje maf. Vind jij mij oorspronkelijk?
 - Welnee, zei Nania en ze schoot gezellig bij Renee in haar arm. Jij bent lief en heel normaal.
 - Dank je. Je vindt mij normaal?
 - Tuurlijk, gekkie.
 - Ik vind het anders geen belediging, als je mij oorspronkelijk zou noemen.
 - Nee, zei Nania vastbesloten, jij bent normaal. Gewoon een normaal, gezellig mens.
 - Net als je moeder?
 - Nog veel normaler. Jij bent supernormaal!
- Nania liet Renee los en ging bij een miniatuur dorpje, uitgevoerd in een oubollige stijl, staan. Zachtjes klonk er muziek op, als uit een speeldoosje.
- Ach, wat schattig, zei Nania. Vind je het niet mooi, Renee?
 - Heel mooi. Kijk, voor het raam van dat ene huisje zit een oma in een schommelstoel die echt

beweegt.

- Leuk! Eens kijken wat er nog meer beweegt.

Ze vonden een schapje in een stal, dat bewoog, een haard die leek te branden, lichtjes in de slaapkamers die aan en uit gingen en ook kringelde uit een van de schoorsteentjes een beetje rook.

- Hoe zouden ze dat nou doen? vroeg Nania zich af.

Het dorpje stond op een grote tafel. Achter het huisje met de rokende schoorsteen kwam het hoofd van een man omhoog. Hij rookte een shagje en hield een bundeltje draden vast, waar hij met een ernstige blik wijs uit probeerde te worden.

- O, zei Nania teleurgesteld. Ik dacht dat je zoiets kon kopen.

De man keek met een schuin hoofd naar Nania.

- Misschien wel, zei Renee, maar de vraag is of je dat wel wilt hebben.

- Ja, natuurlijk, zei Nania. Het was net een echt huisje!

Renee gebaarde dat ze door moest lopen.

- Wil je naar de kassa? vroeg Nania.

- Onderhand wel. De bollen moeten ook nog de grond in.

- Maar er is hier zoveel te zien.

- We komen nog een keer terug. Ik wil vandaag de tuin afmaken.

- Dat kan in het weekend toch ook nog? zei Nania. Dan is vast wel lekker weer.

- O, zeker wel. Maar ik heb het voor vandaag gepland.

- Gepland, gepland... zei Nania teleurgesteld. Het is nu toch gezellig?

- Heel gezellig. Maar echt, Nania, ik wil vandaag mijn tuin afmaken.

- Omdat je het gepland hebt.

- Toevallig wel.

Nania greep haar arm weer vast en liep mee naar de kassa.

- Soms, Renee, zei ze, zou ik willen dat je niet zo normaal was. Ik weet zeker dat Lynn er wel plezier in zou hebben, in al die kerstspullen.

- Dat kun je wel zeggen, zei Renee. Die zou zich daarnet prima geamuseerd hebben met die monteur.

- Die man heeft toch niets met de Kerst te maken?

- Nee, dat niet. Het is... Weet je, laten we maar ophouden over Lynn.

- Ben je soms jaloers? vroeg Nania. Ik vind jou veel liever.

- Jaloers, op Lynn?! Waar komt dat nou weer vandaan?

- Nou, zei Nania, omdat... misschien vind je het niet leuk dat ik zei, dat Lynn er wel plezier in zou hebben.

- Jaloers, zei Renee misnoegd. Hoe kom je er op?

- Ach, ik ben een kletsmeike, zei Nania. Ik bedoelde er niets mee. Kom, we gaan bollen kopen. Ik ga wel je gras maaien, hoor. Dat is beloofd.

- Dat moest er nog bijkomen, mokte Renee. Jaloers op Lynn.

- Moet ik het straks nog zeggen, dat het zo wel goed is?

- Hoe bedoel je?

- Nou, tegen Lynn. Ik bel haar vanavond en je zei laatst dat ik tegen haar moest zeggen, dat het zo wel goed is.

- Dat is het inderdaad, zei Renee. Zeg maar gerust, het is welletjes geweest. Kom, we gaan mooie bloemen uitzoeken.